

Hồi 8

Mệnh vận chi vãng

Tử Hư đầu đội lồng tre, vai đeo bọc to, bước chân vững vàng đi trên quan đạo về phía Lạc Dương, chẳng chút e ngại ánh mắt của người qua lại, thỉnh thoảng còn lên tiếng chào hỏi.

Hắn có lý do không sợ, lúc này dù có gặp người đang cố công tìm hắn, cũng không ai nhận ra. Sở dĩ hắn trở thành một đại đạo vô ảnh vô hình, là do hắn có một sở trường không ai bì được, ấy là hắn đóng vai gì cũng không có một chút sơ hở, vì hắn đã từng làm qua nghề đó. Nói đúng ra, hắn không cần giả dạng, chỉ cần biến mình trở lại tay thợ năm xưa là đủ, như là thợ sắt, thợ mộc, mã phu, lái buôn ngọc thạch, thầy xoa bóp nắn xương, hoặc là đầu bếp, ngư phủ, nông phu, thợ hàng thịt, giang hồ thuật sĩ. Bởi thế hắn có thể dễ dàng che giấu thân phận, chưa bao giờ bị người nhận diện. Có nghề nào hắn chưa thử qua? Hắn tùy cơ hóa thân, bám theo mục tiêu điều tra kỹ lưỡng, sau đó mới ra tay đoạt báu.

Không may hắn có một nhược điểm lớn nhất, ấy là hắn chỉ thích trở lại bản sắc thật của chính mình. Có ngân lượng trong tay, hắn sẽ trở lại chân diện mục, như vậy mới tận tình hưởng thụ cuộc sống, cảm giác mình còn sống trên đời. Chính điểm đó đã gây thất bại lần này.

Bây giờ hắn đang giả dạng một tay bắt rắn lấy mật bán, trong lồng tre chứa hơn mười con rắn độc đã bị hắn bẻ nanh, đều do chính tay hắn bắt được dọc đường. Bất kỳ ai xem hắn lành nghề cho tay vào lồng bắt rắn độc giết lấy mật, không người nào có thể liên tưởng hắn với Ngũ Độn Đạo. Lại thêm hắn nói rất khẩu âm vùng Vân Quý, sau khi dịch dung thấy rõ da đen đúa vì sạm nắng, lưng gù, mắt nửa nhắm nửa mở, toàn thân bốc mùi thuốc rắn, đến chính hắn soi bóng dưới nước cũng khó nhận ra bản thân.

Chỉ cần hắn lên được vào trong thành Lạc Dương, hắn sẽ có cách. Tuy nhiên làm thế nào tiếp xúc Tiền Thế Thần? Điểm này thì không dễ dàng, nhưng hắn tự tin có thể làm được.

Ngày mai vào lúc hoàng hôn chắc tới thành Lạc Dương, "mệnh vận" sẽ đặc biệt chiếu cố hắn, hay ngoảnh mặt làm khó hắn?

oOo

Lạc Dương Thành. Bổ chính sứ ti phủ.

Quý Nhiếp Đề ngồi ghế chủ, chuyên chú đọc truyền thư của Phụng công công.

Tiền Thế Thần ngồi cạnh, vị đại thần địa phương có ảnh hưởng lớn nhất ở phương Nam này, niên kỷ xấp xỉ Quý Nhiếp Đề, mười ngày trước vừa qua sinh nhật bốn mươi ba tuổi. Vóc người gã không cao, nhưng cho người xem cảm giác tráng kiện linh hoạt, cổ và vai hàm chứa sức mạnh, nếu đôi tay lớn thô của gã cầm trường thương, hẳn có uy thế không ai đỡ nổi.

Diện mạo Tiền Thế Thần khá kỳ lạ, mắt dài mà nhỏ, khiến người nghĩ đến mũi dao bén nhọn, tròng mắt chiếu sáng như có vẻ thâm trầm. Khuôn mặt rộng, cằm bạnh, nhưng khác hẳn Quý Nhiếp Đề, gã biểu lộ tình cảm, có thể cười vui đón khách, nhưng bất thần cũng có thể biến ra sát khí đằng đằng.

Lúc này Tiền Thế Thần đang mím chặt cặp môi đầy, tỏ vẻ không phục, như một đũa trẻ hư đang vùng vằng.

Quý Nhiếp Đề để thư trên bàn, nhắm mắt dưỡng thần, y vừa đến Lạc Dương, Tiền Thế Thần lập tức đưa truyền thư của Phụng công công cho y đọc.

Tiền Thế Thần bực tức nói: "Quý đại nhân nói thử xem! Đại công công phái người tới đây như vậy, chẳng phải cho rằng bọn ta không có khả năng giải quyết việc này là gì?".

Quý Nhiếp Đề vẫn nhắm hai mắt, dựa ra lưng ghế, thư thả nói: "Ta biết Cô Nguyệt Minh, một kẻ đáng sợ nhất mà ta bình sinh đã gặp, không những y là một kiếm thủ siêu cấp, mà còn là một kẻ không sợ chết. Y là vũ khí đáng sợ nhất của đại công công, sở trường của y là bản lãnh truy tầm và điều tra, về mặt này ta tin rằng y có khả năng thiên phú".

Tiền Thế Thần nhíu mày: "Quý đại nhân không nghĩ nếu để cho y thành công bắt được Tiết Đình Hao, thì công lao của bọn ta bị y lãnh trọn hết sao? Dù không tính công, ít nhất cũng sẽ cho thấy bọn ta bất lực".

Quý Nhiếp Đề mở mắt chăm chú nhìn Tiền Thế Thần, trơ như gỗ đá: "Công lao ai lớn hơn, ta không tính. Ta chỉ quan tâm là làm thế nào tìm được Sở hạp. Đại công công phái Cô Nguyệt Minh đến đây, là để tăng cường thực lực của bọn ta. Cô Nguyệt Minh đến Lạc Dương không phải để đối đầu, mà để trợ giúp bọn ta. Trong một số tình huống, có nhiều người chưa chắc hữu dụng, nếu không bọn ta đã bắt được Tiết Đình Hao từ lâu. Song Thế Thần nên nhớ kỹ, Cô Nguyệt Minh không phải đến đây làm thủ hạ của bọn ta, vì cả đại công công cũng không thể khống chế cách hành sự độc lai độc vãng của Cô Nguyệt Minh".

Tiền Thế Thần bị Quý Nhiếp Đề nói một hơi, đành im lặng không dám phản đối.

Ánh mắt Quý Nhiếp Đề ngưng tụ, phát ra tinh quang, thông thả thốt từng chữ: “Có lẽ Thế Thần vẫn chưa tự giác mình đang đi trên một con đường rất nguy hiểm, đó là hoài nghi dụng tâm của đại công công, năm chục năm qua, tất cả những ai hoài nghi đại công công đều không một người có kết thúc tốt đẹp”.

Tiền Thế Thần cúi đầu, sợ hãi nói: “Thế Thần này tuyệt đối không có ý niệm đó, thỉnh Quý đại nhân giữ kín giùm, hạ thần xin tận tâm tận lực làm việc của đại công công giao phó”.

Quý Nhiếp Đề lại nhắm mắt.

Lúc này người hầu vào báo có Khâu Cửu Sư cầu kiến Quý đại nhân.

Quý Nhiếp Đề mở hai mắt, trong mắt chứa đầy sát cơ, y lên tiếng: “Thế Thần không cần tránh đi. Mời họ Khâu vào đây”.

oOo

Quý Nhiếp Đề xem xong thư của Hoàng Phủ Thiên Hùng gửi, tiện tay đưa qua cho Tiền Thế Thần để gã xem qua, rồi nhìn Khâu Cửu Sư đang ngồi phía bên kia bàn và nói: “Lần trước ta gặp Hoàng Phủ bang chủ, đã cảm thấy thần sắc bang chủ khác thường, thì ra xảy ra chuyện bất hạnh như vậy, Cửu Sư an tâm! Bọn ta sẽ tận lực phối hợp quý bang, lần này Ngũ Độn Đạo dù có cánh cũng khó thoát”.

Tiền Thế Thần ném thư xuống bàn, cả giận nói: “Hắn dám đụng đến Tiền mỗ, quả là chán sống rồi”.

Khâu Cửu Sư vội vã cảm tạ, lại nói: “Theo dự đoán của bọn tôi, mục tiêu thuận tiện nhất của Ngũ Độn Đạo là ‘Thiên Nữ Ngọc Kiếm’, trong truyền trấn gia chi bảo của Tiền đại nhân, cũng theo thói quen của Ngũ Độn Đạo, hắn là một kẻ thông minh nhưng đại đột thích làm chuyện khó khăn, không thể nào không mê thích Thiên Nữ Ngọc Kiếm, còn những bảo vật khác hắn không thèm ghé mắt”.

Quý Nhiếp Đề nhìn như dò xét Khâu Cửu Sư: “Cửu Sư nắm vững tính cách Ngũ Độn Đạo, miêu tả khá sinh động, thuyết phục được cả Quý mỗ, Ngũ Độn Đạo rất có thể đến tìm Thế Thần. Song ta có một chuyện vẫn nghĩ chưa thông, là dù hắn trộm được Ngọc Kiếm, rồi làm thế nào bán ra? Ai cũng biết đó là bảo vật của Thế Thần?”.

Khâu Cửu Sư từ tốn đáp: “Hắn có thể thân hành đến đòi tiền Tiền đại nhân”.

Tiền Thế Thân lắc đầu: “Điều này không thể xảy ra được, dù hấn có ba đầu sáu tay, mà bọn ta chuẩn bị chờ sẵn, hấn dám đến thì kể như tự đâm đầu vào lưới”.

Quý Nhiếp Đề thốt: “Do đó bọn ta tuyệt đối không thể để cho hấn cảnh giác rằng bọn ta đang bày trận chờ hấn vào, như vậy chỉ làm hấn sợ trốn mất”.

Khâu Cửu Sư thâm nghĩ, so sánh ra thì bất luận tài trí kiến thức, Quý Nhiếp Đề đều vượt xa Tiền Thế Thân, đáng sợ nhất là y hỉ nộ vô hình, không giống như Tiền Thế Thân bao nhiêu tình cảm hiện lên mặt hết. Khâu Cửu Sư nói: “Thủ đoạn hay nhất của Ngũ Độn Đạo là độn thuật. Do đó mỗi lần hấn trộm báu xong, khổ chủ mới giật mình nhận ra bản thân đã thành mục tiêu của hấn. Qua đây có thể thấy hấn có một bản lãnh che giấu lai lịch, qua mắt mọi người. Bất kể khổ chủ cất bảo vật kỹ đến đâu, hấn cũng có cách tìm được”.

Quý Nhiếp Đề gật đầu: “Quý bang quả thật đã điều tra Ngũ Độn Đạo rất kỹ”.

Tiền Thế Thân ra vẻ không quan tâm, gã nói: “Ngón nghề của Ngũ Độn Đạo, làm sao ra tay trong ti phủ được? Chỉ nội đám chó canh phủ tổng cộng mười hai con, bảo đảm hấn chỉ vô chú không có đường ra”.

Khâu Cửu Sư thốt: “Nghe một số khổ chủ kể lại, họ đều có nuôi chó dữ, nhưng trong khoảng thời gian Ngũ Độn Đạo trộm báu, chẳng có con nào lên tiếng, như là chúng không biết”.

Tiền Thế Thân tự tin: “Để ta kể cho Quý đại nhân và Cửu Sư biết một bí mật, ngọc kiếm của ta có bản thật và giả, bình thường treo ở chủ đường là bản mô phỏng do ta tìm thợ khéo tay chế ra, gặp lúc có lẽ lớn thì mới đem vật thật ra. Do đó nếu Ngũ Độn Đạo dám đến trộm báu, rất có thể bị nhầm đồ giả. Nhưng dù là đồ giả, ít nhất cũng đáng vài trăm lượng vàng, do đó ta đặc biệt gắn cơ quan trong giá để ngọc kiếm, chỉ cần kiếm rời khỏi giá, lập tức chuông báo động kêu lớn, có thể khiến Ngũ Độn Đạo không kịp trốn”.

Quý Nhiếp Đề và Khâu Cửu Sư cùng khen độc đáo.

Tiền Thế Thân dương dương đắc ý: “Bọn ta không cần làm gì cả, ti phủ cứ ra vào bình thường, thành Lạc Dương cũng chẳng cần tăng cường canh gác hay tuần tra, Ngũ Độn Đạo không đến thì thôi, hễ đến thì nhất định rơi vào thiên la địa võng của bọn ta”.

Khâu Cửu Sư hân hoan: “Nếu Ngũ Độn Đạo đến đoạt báu như bọn ta dự liệu, thì đây là lần đầu từ lúc hấn xuất đạo bị người biết trước hành động của hấn”.

Ngưng một chút hấn nói tiếp: “Tuy nhiên để tránh sơ sót, bọn tôi có một loại phấn tên là ‘thần bộ’, chỉ cần hòa tan trong nước, thoa lên cả hai thanh ngọc kiếm giả và thật, mùi như có như không, có thể để đến vài tháng không phai, nhưng người nào tiếp xúc với phấn

này sẽ bị dính mùi, lúc ấy trừ phi Ngũ Độn Đạo biết cả ngũ hành độn thuật, bằng không sẽ giống như cá trong lưới, chỉ nhờ chó săn đánh hơi là có thể tìm ra hần”.

Quý Nhiếp Đề và Tiền Thế Thần cùng lúc thay đổi nét mặt, kể này quả là không chỗ sơ hở, chẳng sợ Ngũ Độn Đạo không mắc bẫy.

Quý Nhiếp Đề hỏi: “Kể này ai nghĩ ra?”.

Khâu Cửu Sư đáp: “Đây là thủ pháp bốn bang quen dùng để theo dấu kẻ địch”.

Sự thật thì đây là diệu kế mà Nguyễn Tu Chân nghĩ ra để đối phó Ngũ Độn Đạo, nhưng Khâu Cửu Sư không muốn Quý Nhiếp Đề sinh lòng úy kỵ Nguyễn Tu Chân, nên mới nói sơ qua mà thôi.

Tiền Thế Thần trầm ngâm: “Ngũ Độn Đạo có cảnh giác là quý bang đã biết lai lịch của hần chưa?”.

Khâu Cửu Sư nghĩ đến những lời phân tích của Nguyễn Tu Chân về Ngũ Độn Đạo, liền đáp: “Ngũ Độn Đạo tinh thông nhiều ngón nghề giang hồ, bản thân hần chắc chắn là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, hần chắc chắn biết đã kết thâm thù với Đại Hà Minh, với nhân lực của chúng tôi rất dễ dàng dò được chân tướng của hần, do đó hần phải biết tình cảnh của hần thế nào”.

Tiền Thế Thần hoài nghi: “Vậy mà hần vẫn dám đến sao? Nguy hiểm nhiều quá”.

Quý Nhiếp Đề cả quyết: “Chỉ cần có phân nửa cơ hội, bọn ta cũng phải xem như hần nhất định sẽ đến, đây có thể là cơ hội duy nhất để bắt được Ngũ Độn Đạo. Chuyện của Hoàng Phủ bang chủ cũng quan trọng không kém chuyện của bọn ta, tuyệt đối không thể lơ là”.

Khâu Cửu Sư trầm thờ dài, phen này mang nợ họ Quý là chắc rồi, nhưng không làm vậy thì có mà bắt sống Ngũ Độn Đạo. Với tính cách của chính hần, sau này dù Quý Nhiếp Đề có trở thành kẻ địch, thì ân này vẫn phải trả. Hần vội thốt: “Ân tình của Quý đại nhân và Tiền đại nhân, tề bang trên dưới đều không bao giờ quên được”.

Tiền Thế Thần nói: “Cửu Sư có chỗ nghỉ chân tại Lạc Dương chưa? Nếu không ngại, ta có thể dành một viện riêng trong phủ cho Cửu Sư nghỉ ngơi, bảo đảm ra vào tiện lợi, mà ta cũng trọn tình chủ nhà”.

Khâu Cửu Sư vội từ chối khéo, ba người thương lượng kỹ lại các chi tiết cần phối hợp, sau đó Khâu Cửu Sư cáo từ ra về. Đối với họ, Ngũ Độn Đạo lọt lưới chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi, không ai nghĩ sự tình sẽ nảy thêm nhiều thứ khác, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của họ.

oOo

Vô Song Nữ ngược nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng cảm thấy mờ mịt.

Hắc nhi đang thông thả ăn cỏ bên bờ sông nhỏ, nó là quà sinh nhật năm nàng mười sáu tuổi của An thúc tặng, tình cảm An thúc dành cho nàng như cha thương con, nhưng An thúc không thể thay thế vị trí của thân phụ trong tim nàng.

Sáng nay người mà nàng gặp lúc qua sông rất có thể là người của quan phủ, nếu không Đại Hà Minh thủ hạ đã không trở nên cung kính khi nhìn thấy vật bên trong trường bào của người ấy. Chỉ nhìn thần thái không bắn loạn của người ấy lúc đỡ tên, phản ứng mau lẹ bình tĩnh, đủ biết y là một hảo thủ bậc nhất. Mà kẻ ám toán cũng không thể xem thường, nàng chưa bao giờ thấy thân thủ như thế.

Bất giác hiện lên trong trí Vô Song Nữ hình họa thanh niên bị Hoàng Phủ Thiên Hùng treo giải thưởng hai trăm lượng vàng. Cô biết chắc mình chưa từng gặp hắn, thì tại sao hắn lại gọi cho nàng một cảm giác gì đó rất khó hình dung? Cảm giác như đã từng quen biết.

Thôi! Không nghĩ lộn xộn nữa. Nguyên vọng duy nhất của nàng là đến Vân Mộng Trạch, tìm được cữu phụ. Dù sự thật thế nào, nàng cũng phải truy cho rõ, nàng nhất định không tin cha mình là hạng người như thế.

oOo

Ô Tử Hư ngồi trên đỉnh núi, ngắm xa xa cảnh đèn sáng huy hoàng trong thành Lạc Dương. Thành trì này sẽ là khởi điểm mới của hắn, hay là kết thúc, hắn không dám chắc.

Đối với Đại Hà Minh, hắn úy kỵ nhất không phải Hoàng Phủ Thiên Hùng, mà là hai người dưới trướng Nguyễn Tu Chân và Khâu Cửu Sư. Nếu Nguyễn Tu Chân đúng là tay cơ trí, sẽ đoán được hắn cần làm một chuyến buôn bán mới có đủ tiền ẩn nấu một thời gian. Trong tình cảnh của hắn, không có mục tiêu nào hơn Thiên Nữ Ngọc Kiểm của Tiền Thế Thần. Trong tình thế đó, Đại Hà Minh sẽ đến Lạc Dương giảng bày, chỉ cần hắn lộ hành tung, nhất định là không chỗ nào trốn được, vì thật sự hắn hoàn toàn không biết ngũ hành độn pháp.

Nếu có sự chọn lựa, hắn sẽ không khi nào vào thành Lạc Dương, nhưng tất cả mọi hy vọng của hắn đều ký thác nơi viên dạ minh châu.

Mấy năm gần đây thế lực Đại Hà Minh bành trướng, đã khiến triều đình úy kỵ, còn Tiền Thế Thân là một đại thần tại địa phương, hẳn cũng nghi ngờ bang hội này, sẽ không bắt tay hợp tác cùng Đại Hà Minh.

Ngày mai hẳn sẽ là kẻ đầu tiên bước vào thành Lạc Dương, hẳn sẽ quên đi chính mình, hoàn toàn hòa mình vào cuộc sống của người thợ bắt rắn bán mật. Còn chiếc bọc lớn chứa đủ các dụng cụ thì đã giấu trong rừng phía ngoài thành, để chờ lúc cần sẽ dùng.

Nghĩ đến đây, máu huyết hẳn sôi lên. Hẳn thích cảm giác kích thích như thế, như vậy cuộc sống mới có màu sắc.

oOo

Cô Nguyệt Minh phi thân xuống ngựa, bước đến bãi cỏ bên giòng sông nhỏ, mùi hương quen thuộc xông vào mũi, trong đầu y lại hiện lên bóng dáng nữ lang kia.

Nàng có vẻ rất kiên cường độc lập, phong tư uyển ước, toàn thân đầy nét thần bí, như có một bí mật không thể nói cho ai biết, khiến nàng xa lánh mọi người. Tuy nhiên đó không phải nguyên do hấp dẫn Cô Nguyệt Minh, vậy thì cái gì hấp dẫn y? Y không trả lời được.

Nữ lang mới rời đi cách đây độ nửa giờ, nhưng Cô Nguyệt Minh biết muốn đuổi theo nàng không dễ, vì ngựa của nàng là giống quý, không thua ngựa của y.

Rất nhiều người cho rằng Cô Nguyệt Minh là một kẻ vô tình, nhưng y tự biết mình, thật ra y là một người có nhiều tình cảm, nếu không sẽ chẳng cảm thấy trách nhiệm nặng nề của cuộc sống, cảm thấy con đường này thật khó đi. Làm người rất khổ, nhưng nỗi khổ lớn nhất, là y không hiểu được tại sao mình phải đau khổ như thế. Y không có lý do gì phải cảm thấy như vậy. Nhưng khi trên đời không có sự việc gì khiến mình hứng thú, làm sao vui nổi?

Nữ lang đã đi đâu?

Lúc rời bến sông, nữ lang lên đường đi về hướng Thường Đức, theo phía tây Đại Giang, nhưng chỉ là kẻ nghi binh, nàng lại vòng lại Động Đình Hồ. Nếu y không tốn nửa giờ ở bên sông chờ thích khách kia, để xem đối phương có ngu xuẩn đến độ theo y sang sông chẳng, thì nữ lang chẳng thể nào đi trước y.

Hành tung tránh né của nữ lang, làm Cô Nguyệt Minh càng tin rằng nàng có việc không thể cho ai biết. Nàng phải giấu ai? Rất có thể là chính y. Nàng nhìn phản ứng của thủ hạ Đại Hà Minh lúc ở bến thuyền bên kia sông, hẳn đã đoán y là người thuộc quan phủ.

Từ sâu trong nội tâm Cô Nguyệt Minh dâng lên một sự run sợ. Nếu mục đích cuối cùng của nữ lang là Vân Mộng Trạch, và bí mật của nàng có liên hệ đến Sở hạp, thì đó giống như một định mệnh không tránh khỏi, đã chủ định họ gặp gỡ bên sông, cái võng mệnh vận kéo họ vào cùng một chỗ.

Cô Nguyệt Minh không nghĩ mình đã đem lòng yêu nữ lang kia, không phải chuyện đó, nhưng nàng quả thật đánh động tình tự của y. Y có phải từng quen biết nữ lang chăng? Nàng đã từng nói với y câu gì? Điều này không thể xảy ra được.

Con ngựa Khôi Tiến đến bên Cô Nguyệt Minh, y nhảy lên ngựa, phục xuống ghé bên tai ngựa nói nhỏ: "Ta và người đuổi theo một người".

Hú một tiếng, y thúc ngựa đi.

oOo

Tiền Thế Thần tiến vào hoa viên ở vườn phía đông, đến trước một thạch thất, so với những chỗ khác trong ti phủ, đây là một không gian riêng biệt, như đứng riêng khỏi trần thế, tĩnh lặng mà cô tịch.

Thạch thất khác xa với các khu phòng hoa lệ khác trong phủ, có vẻ giống như một căn nhà dân miền núi để nguyên mà đưa vào trong phủ, tường xám ngói xanh, tầm thường không xa hoa, nhưng lại hòa nhập trong lâm viên, khiến người có cảm giác quên đi cảnh phàm.

"Vào đi!".

Giọng nói bình hòa đôn hậu, hàm lực khiến người từng phục.

Tiền Thế Thần lộ vẻ cung kính, đẩy cửa bước vào.

Bên trong ngoại trừ trong góc có để một cái rương to, chỉ có hai tấm chiếu lớn. Một người đang xếp bằng ngồi trên tấm chiếu sát tường, vì không có đèn nên người ấy như hòa mình trong bóng tối. Nhờ ánh trăng lọt vào qua cửa sổ phía đông, có thể thấy người này tóc dài chấm vai, thân ốm, hai bàn chân để trần, đang tĩnh tọa bất động, cho người cảm giác trấn định như tòa núi, nhưng cũng tạo ra không khí âm u, đáng sợ.

Tiền Thế Thần cung kính gọi "sư huynh", rồi ngồi xuống chiếc chiếu đối diện, hạ giọng: "Sư huynh đã về, tình hình thế nào?".

Tiền Thế Thần từ từ quen với bóng tối trong phòng, dung mạo của người kia trở nên rõ hơn, đôi mắt đối phương như chứa đầy trí tuệ, đang loé sáng rùng rục nhìn gã chăm chú.

Người kia lạnh nhạt: “Rất khéo, Cô Nguyệt Minh quả nhiên danh bất hư truyền, không phải kẻ hư danh, ta phục kích y hai lần, lần đầu y nhận ra thứ ta dùng không phải binh khí sở trường, suýt bị thua, nếu ta không kịp thời thi triển Đạo thuật, e khó an toàn thoát thân. Sau đó ta nhân lúc y đón thuyền sang sông, từ dưới nước dùng nỏ bắn tên, cũng bị y dùng hộ hoàn giấu trong tay áo đánh rơi, Cô Nguyệt Minh tuyệt đối không phải kiếm thủ tầm thường, quả là một kỳ sĩ”.

Tiền Thế Thần giật mình hỏi: “Với khả năng của sư huynh cũng không thể đã bại y ư?”.

Người kia bình tĩnh đáp: “Nếu công bằng mà đấu kiếm, Qua Mặc ta chỉ có năm phần mười cơ may giết được y, nhưng nếu ta phối hợp Đạo thuật, thì y chắc chắn toi mạng”.

Tiền Thế Thần trong lòng lại dâng lên cảm giác đặc biệt mỗi lần gặp Qua Mặc trong quá khứ, ấy là khi vị sư huynh này nhìn gã, như thể đang dùng một cặp mắt khác dò tìm bí mật trong nội tâm gã. Khi nghe gã nói, Qua Mặc chừng như đang dùng một đôi tai khác để nghe những âm thanh mà người khác không nghe được. Tuy sư huynh đang đứng trước mặt gã, nhưng con người thật của sư huynh như đang ở một tầng cao hơn.

Tiền Thế Thần ít sợ ai, nhưng đối với vị sư huynh này thì một lòng kính sợ thật sự.

Tiền Thế Thần thè lưỡi nói: “Cô Nguyệt Minh ghê gớm đến thế sao? Vậy bọn ta phải làm sao?”.

Qua Mặc trầm giọng: “Phụng công công phái y đến đây, chúng tổ Phụng công công đã hết nhẫn nại, quyết dồn hết vào một canh bạc định ăn thua, vì Cô Nguyệt Minh không chịu sự khống chế của ai, kể cả Phụng công công. Cách làm việc một mình tới lui của Cô Nguyệt Minh, và bản lãnh điều tra truy tìm của y sẽ là nguy hiểm lớn nhất cho bọn ta, nếu y tìm được Tiết Đình Hao trước bọn ta, hậu quả không thể tưởng tượng. Cách duy nhất bây giờ, không phải là hạ sát Cô Nguyệt Minh, mà phải tìm ra Tiết Đình Hao, xem thử hẳn biết chuyện năm xưa nhiều ít, sau đó giết hẳn diệt khẩu”.

Tiền Thế Thần thất vọng: “Nhưng mà Tiết Đình Hao cứ như đã biến mất, sư huynh dùng thông thần thuật vẫn không cách nào biết được hắn ở đâu”.

Qua Mặc lạnh lùng thốt: “Tiết Đình Hao đã vào Vân Mộng Trạch”.

Tiền Thế Thần ngẩn ngơ hỏi: “Sư huynh xác định chưa?”.

Qua Mặc nói: “Chỉ ở Vân Mộng Trạch, Đạo thuật của ta mới không thi triển được, nếu không phải thế, năm xưa ta đã không mất cơ hội được Sở hạp. Bên trong Vân Mộng Trạch có một lực lượng kỳ dị của thần linh cổ xưa, họ bảo vệ cố thành, canh gác Sở hạp. Tuy nhiên ta có cảm giác là lực lượng ấy đang xuất hiện dao động. Nếu ta đoán không sai, quỷ tiết năm

nay, cổ thành sẽ mở ra một lần nữa, đến lúc ấy sẽ biết rõ ràng Sở hạp ở đâu. Tiết Đình Hao vì ở bên trong Vân Mộng Trạch, nên tránh khỏi sự truy tìm của thần thông thuật”.

Hoi thở Tiền Thế Thần gấp lên, hai mắt đầy khát vọng, gã hỏi: “Sư huynh phải chăng chuẩn bị vào Vân Mộng Trạch?”.

Qua Mặc không trực tiếp trả lời gã, mà hỏi: “Phần Quý Nhiếp Đề thế nào?”.

Tiền Thế Thần khổ sở đáp: “Lão cáo già này thật khó dò tâm ý, song tiểu đệ cứ cảm thấy y có cách nhìn khác về chuyện xảy ra năm xưa, áp lực của y đối với bọn ta không dưới Cô Nguyệt Minh. Lần này đi theo y còn có ba mươi sáu cao thủ tinh nhuệ của xưởng vệ, người nào cũng võ nghệ cao cường, dù đệ có dốc toàn lực, cũng khó mà giết được y”.

Qua Mặc thốt: “Giết Quý Nhiếp Đề là đại hạ sách, trừ phi ngươi quyết định từ bỏ tiền tài, quyền thế và chức vị”.

Hắn ngưng một chút lại nói tiếp: “Ta nhìn sắc diện của ngươi, mí mắt tụ ám khí, phải chăng vì tử sắc quá độ?”.

Tiền Thế Thần biết Qua Mặc có thể nhìn mọi vật trong bóng tối rõ như ban ngày nên không chút ngạc nhiên vì gã đã quá quen, chỉ cười gượng đáp: “Cứ nghĩ đến việc Sở hạp suýt chút vào tay mình, tiểu đệ càng càng thấy buồn bực, muốn kiếm chỗ giải buồn. Tài phú, quyền lực, mỹ nữ, đối với đệ thiếu mất thứ nào cũng làm cuộc sống thiếu trọn vẹn, có bao nhiêu người có thể như sư huynh, xem những thứ này như bùn đất”.

Qua Mặc bất mãn “Ta không trách hành vi của ngươi về mặt này, tuy nhiên tử làm thay đổi tính tình, sắc có thể hại thân, bất cứ thứ gì cũng cần có chừng mực, biết tiết chế mới có thể hưởng thụ các lạc thú”.

Tiền Thế Thần như bỏ ngoài tai, lẩm bẩm: “Thật muốn dẫn sư huynh đi gặp một người”.

Hai mắt Qua Mặc hiện ý khinh rẻ, nhưng không nói gì.

Tiền Thế Thần vẫn một vẻ mê say, tự nói tiếp: “Đệ muốn dẫn sư huynh đi gặp Bách Thuần cô nương tại Hồng Diệp Lâu, nàng chẳng những đẹp mà còn linh lợi xinh xắn, đôi mắt đầy tình ý, lúc nhiệt tình vẫn có đôi chút thẹn thùng, hấp dẫn thật là hấp dẫn, thật muốn xem thử sư huynh có vì nàng mà phá giới chăng”.

Qua Mặc trầm giọng: “Đừng trách ta không biết thưởng thức, bây giờ cận ngày mười bốn tháng bảy, ngươi cần giữ cảnh giác, nếu có sơ sót gì, hậu quả ngươi gánh không nổi đâu. Ngươi muốn lấy được Sở hạp? Tốt nhất làm theo lời ta”.

Tiền Thế Thần nghĩ thầm đêm nay không biết gặp vận gì, hết Quý Nhiếp Đề đến Qua Mặc đều trách cứ gã, bực tức mà không dám nói, gã vội chuyển đề tài: "Sư huynh định khi nào vào Vân Mộng Trạch?".

Qua Mặc bình tĩnh đáp: "Tọa vong độ một canh giờ, sau đó ta sẽ đi Vân Mộng Trạch ngay. Người nên cẩn thận mà ứng phó Cô Nguyệt Minh, y là kẻ khó dây vào nhất, rất có thể là đối thủ duy nhất hiện nay của Qua mỗ".

Tiền Thế Thần ngạc nhiên hỏi: "Tọa vong? Đây là Đạo pháp gì?".

"Do suy nghĩ mà được, do suy nghĩ mà quên; bỏ hình lấy trí, nhập cùng đại đạo, ấy là tọa vong. Nói thẳng ra, những lời ta nói người nghe vào cũng như đàn khảy tai trâu. Tâm lạnh như tro, thì việc gì cũng định; thân hòa cùng đạo, thì pháp nào cũng thông. Tiết Đình Hao không còn là một kẻ tầm thường nữa, mà đã thành một cao tăng đặc đạo, nếu ta không thể nhập trạng thái tối cao, sẽ mất cơ hội duy nhất để hạ sát hắn. Người lui ra đi!".

Tiền Thế Thần biết điều, vội cáo lui rời đi.

- o O o -